

жавши се Помаци, селачи и заптии той милостиво позволи да отиватъ въ мѣнастиря да се гошаватъ съ мѣнастирско вино и съ агнета. Нека добритѣ калугери и калугерки тоже да се порадватъ за одържаната побѣда и за въдворението на спокойствието. Тамъ отиде да обѣдва и да побѣсѣдва и самъ каймакамина съ Джонъ Буллъ. Ще бжде той паша, мютесарифитъ, може муширъ и валия.

Обезглавенитѣ трупове бѣхъ прѣдлени на вранитѣ и на другитѣ хищни птици, сѣщо и на сивитѣ вълци. Благодарение Богу, нѣма кого да привлекатъ къмъ слѣдствие, защото никой не остана живъ. Враниитѣ конь на киседжията издхваше; главата си той вече не издига и само си мърда кракътъ.

Побратимката и калугеркитѣ сидѣха въ яра, не пѣяха, не плачаха, и само мълчаха. Странно и чудно бѣ че никой не се срѣшна съ тѣхъ, никой не ги трѣсяше; всичкитѣ се устремиха въ мѣнастиритѣ.

Побратимката застъпи мѣстото на майка. Калугеркитѣ се бояха да се мръднатъ отъ мѣстата си. Въ това врѣме влѣзе въ яра казашки развѣздъ,—векилъ—онбаши Петръ Катжрджията съ четирма казаки бѣлгарски момци. Тѣ ги видѣха, поговориха съ тѣхъ и ги взеха съ себе си да ги заведатъ въ мѣнастиря.

Женитѣ минаха покрай каймакамина, който сидѣше прѣдъ вратата и бесѣдуваше за такова нечувано поражение. Главитѣ бѣхъ нарѣдени въ рѣдъ покрай стѣната: Джонъ Буллъ и драгомамина провѣряваха по тѣхнитѣ черти теориитѣ на Галля и на Лаватера.

Векилъ—овбашията, на предложеный му въпросъ само отговори:

— По заповѣдь на сотника, ний ги придружаваме до мѣнастиря, отъ Стара-Загора, прѣвъ дѣто минавахме. Намъ е казано че за всѣкий косъмъ отъ тѣхнитѣ главиний ще отговоримъ съ главитѣ си.

На каймакамина се искаше да поглѣдне калугеркитѣ, но като изглѣда Англичанина той промълви: „вървете съ Богомъ!“ и имъ даде за конвой още двама заптии, за да не посмѣе никой да ги закачи. На казациитѣ той